

Hatem'ül Enbiya'dan (s.a.v) Önceki Durum.

Hız. Peygamber (s.a.v) dünyaya teşrif etmeden evvel, alem başka bir şekle girmişti. Beşeriyet zifirî bir karanlık içindeydi. Bu öyle bir karanlıktı ki, onda ne iz, ne de yol belliydi. Şirkin, küfrün, putperestliğin ve zulmün bütün nev'ileri o asırda katmer katmer toplanmıştı. Denizler tehlikeli ve fırtınalı, karalar korkulu, asır karanlık, esen rüzgar zehirli ve hava buz gibi idi. Fısk ve fücür alabildiğine kol geziyordu. Müşriklerin gözleri hasetle dolu, burunları kibirli, boyunları gurur ile uzanmış, göğüsleri gayz ve kinle kabarmış idi. İnanan veya inanmayan insanların akşamdan sabaha, sabahtan akşama sağlam olarak çıkmaları adeta mümkün görünmüyordu.

Putperestliğin ve hurafatın her türlüşününün yaşandığı, bütün batıl itikatların hakim olduğu, insanların kızlarını diri diri toprağa gömecek kadar vahşileştiği, kalplerin şefkat ve merhametten mahrum olarak kaskatı kesildiği ve kabilelerin durmadan birbirlerinin kanlarını döktüğü dehşetli bir asır yaşanıyor

Heyet-i içtimaiyeyi pek kalın cehalet tabakaları kaplamış, putperestlik ve hurafelik akıl ve kalplerin nurunu söndürmüş, zulüm, yağma, gaddarlık, içki, fuhuş, kumar ve her türlü çirkeflik o zamanki insanların müşterek eğlencesi ve yegâne vasıfları haline gelmişti.

Arabistan Yarımadası böyle olduğu gibi, Asya, Avrupa ve Afrika kıtaları da bunlardan farklı değildi. Onlarda da güzel ahlâk ve medeniyetten hiçbir eser kalmamış, yeryüzüne rezalet ve zulüm hakim olmuştu. İdare edenler adaletten, şefkat ve merhametten uzak olduğundan, insanlara âdeta bir cehennem hayatı yaşatmakta idiler. İhtilaf ve zulümler insanlık alemini perişan etmiş, saf ve güzel itikatların yerini hurafeler, tevhid akidesinin yerini de putperestlik ve teslis (üç ilah) safsatması almıştı. Adaletin yerini zulmün aldığı, insanların köle olarak alınıp satıldığı, hiç kimsenin birbirine güvenmediği, itimat etmediği ve her tarafa bir felaket bulutunun çöktüğü bir devir idi.

Tevrat, İncil ve Zebur devamlı olarak tercüme edilmiş, pek çok yabancı kelimeler içlerine karışmış, müfessirlerin sözleri ve yanlış tevilleri, o semavî kitapların âyetleriyle karıştırılmış, dünyevî menfaat uğruna o semavî kitaplar büyük bir tahrifata ve tağyirata uğramıştı. Bu bakımdan akıl azledilmiş, burhan ve delil red edilmişti. Ruhbanların her dediği doğru kabul edilerek körü körüne taklid edilmekte idi. Din adamları dinin sadece vicdana ait bir itikat olduğunu söyleyerek, onu çok dar bir kalıba sokuyorlardı. Bu bakımdan bu dinler de o zamanın insanlarına güzellik namına bir şey verememiş, onları islah edememiş ve o vahşetten kurtaramamıştı.

Bu perişan hâli **Prens Bismarck** şöyle ifade eder:

“Muhtelif devirlerde, beşeriyeti idare etmek için taraf-ı lahutîden geldiği

iddia olunan bütün münzel semavî kitabları tam ve etrafıyla tedkik ettimse de tahrif olundukları (İncil ve Tevrat) için hiçbirisinde aradığım hikmet ve tam isabeti göremedim. Bu kanunlar değil bir cem'iyetin, bir hane halkının saadetini bile temin edecek mahiyetten pek uzaktır."